

MESTERHÁZY BALÁZS

Tandori-átiratok

Ívsor

Íve van az életnek. Éle van a szívnek.
Minden összefüggést így mentek. Betűnként
nagyjából mindig így megy.

A mennyezetet magasan tartom. A padlót fényesen.
Hogy írjak valami lényegtelenről. Aztán olvasom
a lényeg dől. szétesem.

Belőlem hiányzik az a komoly. dokumentációs kényszer.
Hogy a sima jelenlét vagylagossága helyett. feltétlenül
és mindig, mindent 2x.

Vérzel. Lényegtelen: „helyett”
Csak véletlen volt. Szóltak.
Jó. akkor felejthetek.

(mentek? e betűkbe fulladunk.
Megyek, mennyezek egyet.)

Imitt álom

Ma már nem is értem meg kedvenceimet, a letűnt időket.
Szépen kidolgozott, félve formázott, összegyűjtött ki-vagy-iságom.
Ha kéred, és kell, újrajátszom. Jó nekem. Imitt álom,
amott várom a halandóságtól a végtelent. Hol a valóságom? összerakom,
szétszedem, ez az én halálom. jár a két kezem a repertoáron,
ahogy kívánod, én úgy csinálom, újra meg újra elmesélhetem,
a megélést elmondhatóságra cserélem, elcsereberélem...
a mindig „ugyanazt”... és ahogy megpróbálsz megtalálni,
már csak ez a lyrical ballaszt nyomja ritmikusan vérző szívedet.
Betűkben zörögnek finoman az ágak és én eltűnök (írhatnám hirtelen,
akár valamiféle vadnyom, de a sok nem-is-voltban nem nyom semmi
súlyosan a latba) számos megengedhetetlen alakba'. tűnök. tehát el.

több példányban (2)

Mi volna az? Hisz semmire se vágytam.
Nem nagyon voltak kézzelfoghatók.
Talán (őszintébben) csak annyi volt,
hogy ha-már, akkor kicsit több példányban

éljek. Ebben a nyilvánvalóságban
minden ennél konkrétabb akciót
odahagytam. némiképp igazolt
is a világ e pazar hiányzásban...

Most ha megtudom, mire jutottam
bánat szedi szét eszemet. öröknek
hitt kincseimet elpazaroltam

a „csak nem meghalni akarok”-ban
most könnyezve hallgatom, hogy zörögnek
a száraz ágak egy volt vadonban.

TD és a különféle „M”-ek

I.

Bólints csak annyit, hogy „M” – :
bízd rám, én majd megkülönböztetem, az egyik M-et ebbe
úgyis én adom. (olyan jó a szöveg, hogy már csak megbonthatom.
mondhatom. esetleg, újra, ahogy szoktam. mondatonként szétszálaztam,
összefogtam a legszebb részeit olyan felelőtlenességgel hordtam – akár
gyermek a homokot – össze, szerte, széjjel és magamon,
jó néhány éjjelen és nappalon át, hogy az már igazából nem is
az én hangulatom) EM 3 volt, én éppen csak 2, a zavarom sem múlt
még el, hogy hogyan volt egykor? (ha volt kezdete, biztos lesz majd
vége) Felteszem a kérdést: Belekezdjek-e egyáltalán? vagy végre?
(nem, ez egy ósdi fordulat)... Maradjon ez: mindhalálig maradtam. Oly számos
megengedhetetlen alakban imitáltam, akármit csináltam, kiváltam
vagy meglettem éppen a sorban egyszerre mennyi a szólam, (The Real Slim Shady)
ha szó van rólam (és legyen annyi elég, most még kissé személytelen is voltam),
valóban: vállalhatóbbat nem lehet azóta sem.
The Way I Am – én vagyok az út, az igazság az, amikor élek, szanaszét szórom
magamat, a kincseket, meg amit csak érek, elsajátítok és félek, sporadic
thinkerként lépek, na, még egyet, előre, szóltam: túl messze mentem, de nem
jutottam sehova, csak megbontottam a valómat, és most tessék: az amottban lehet élni,
úgy mesélni, ahogy minden lehet. – Ez rá vall! – Kire is?
Félig arccal megyek, félig háttal. Az odaáttal már régen nincsen dolgom.
Az ittléttel is egyre kevesebb. (... tessék a dolgok leszorítására koncentrálni!)
Fontolgatom, tudok-e valami jobbat, de nem
nagyon lehet. Ami kellene nem maradhat velem. Nem maradhat végül. Elég
vékony az árnyék, ami (afféle elfogadhatatlan befejezésül) a dolgok közé ül.

II.

Sehol nem maradtam sokáig. Na nem mintha mindig
csak úgy ebbe-abba belekaptam volna (bármit meg aztán pláne soha).
Volt néhány igazán kifuttatott gyakorlatom. de hogy az életet (milyen
kis élet!) egy darab kiteljesedésre pazarolhatom, megrémített. nem tagadom,
nem hiszem, hogy nem veszíthet egynél többet senki (ebbe érdemes volna
jobban belemenni), ha pedig igen, akkor az úgy mekkora játék, mennyit lehet
fogni, ahogy a szívjáték beledobog a végbe (mondanám, hogy nem valami kiteljesedésbe,
de mégiscsak itt valami olyasféle áll elő) és fordulok és kitérek a minden elől, ha már
végre ez is megvolt (meg is lesz még párszor, most akkor egyelőre ennyit csak
Lovasi Andrástól, ezzel kapcsolatban az egyetlen jó tanács is így hangzik: – Lépjél csak szépen
tovább egyet máris!), ha egy alakom lehet csak, az, ha kérhetem egy félbemaradásra
váró katedrális legyen! Légyen! ezen a kis semmiségen már gondolom
nem veszünk most össze. Rámegyünk (egészen és szó szerint) az eszméletünkre,
többet tenni már nem nagyon lehet, esetleg hátha (mi van, ha mégis lehetett volna?
mindegy, ne nézz hátra), szóval: hátha nélkülük csak én nem leszek. vagy nem egészen.
ugyanaz. Az odahagyott dolgok (lásd megint, katedrális) mondd, mégis mikor vannak készen?

Imitt álom (remix)

Imitt álom, amott játszom,
könnyű kézzel, úgy csinálom,
halandóságból van
a repertoárom. Összerakom,
szétszedem néha el is zárom
a végtelent. az úgylis csak nekem
van néha, az egyebet újra meg újra
elmesélheted, hogy amikor velem
voltál, annyi játék közt, bizony,
nem találtál. semmilyen „ugyanazt”.
a megélést elmondhatóságra
cserélted. ez a lyrical ballaszt
nyomja ritmikusan vérző
szívedet. Imitálom,
olyat játszom, kicsit, ha enged,
józsefattilázom. jó nekem.
mozgatom a kezem. a repertoáron.